

קול יעקב

לרפוי"ש
רפאל דוד בן אודליה

לרפוי"ש
ישי בן שושנה

להצלחת
כל משפחת דרשן

להצלחת ולרפואת
כל עם ישראל

זמני השבת באלעד:

הדלקת נרות: 16:39

צאת שבת: 17:47

זמן ר"ת: 18:23

עלון מס' 163 | ט"ז בשבט |
תשפ"ד | שנה 4

מטעמים לשולחן שבת

"אל תיראו, התייצבו וראו את ישועת ה'" (שמות יד, ג)

פשוטים. הוא אכל ברכבתנות מתוך הצלחת, וקלל לא
בחן את יפיה, וכך גם לא התייחס לשאר הפלים – כל-
כלו היה מלא בהתרגשות מהאכל
הערב והמשבח.

לאחר שנגמרו ה"שבע ברכות",
פנה החתן ל"שוער" ואמר לו:
"שוער יקר, שמעתי שיש לך אסף
נדיר במיוחד של פלי אכל עשויים
מזהב עם חריטות אמנותיות.
אולי תסכים להראות לי את
האסף?"

השיב החותן בפליאה: "מה
פרוש 'שמעת'?! הרי ראית אותו

במו עיניך! אתה בעצמך החזקת את המזלג ואת הכף
ואכלת מהצלחת – כל הפלים האלו היו מהאסף הנדיר
והמפאָר שלי!"

כששמע זאת החתן, הרגיש מאד לא נעים. "באמת?!"
הגיב במבוכה, "בכלל לא שמתי לב. היתי שקוע באכל,
וקלל לא הסתכלתי על הפלים הנפים..."

אומר המגיד מדובנא: בזמן קריעת ים סוף היו בני
ישראל כמו החתן הזה. הם ראו מופתים מרהיבים
ומפעימים, אבל מרב שהיו מבהלים ושקועים בדאגה
ובפחד מהמצרים, מרב שהיו עסוקים בבריחה מפניהם
– לא היה להם ישוב הדעת להתבונן סביבם, לקלט
ולהבין מה בעצם קורה פה, אילו נסים מפלאים הם
זוכים לראות במו עיניהם!

לכן אמר משה רבנו לעם ישראל: "אל תיראו! התייצבו
וראו את ישועת השם!" הרגעו, עזבו את הבהלה
והפחד. אם יהיה לכם ישוב הדעת, תצליחו להתבונן
בכל הנסים שסביבכם ולהתפעל מכל מה שהשם מראה
לכם ברגעים היסטוריים אלו!

לאדם אחד, עשיר מפלג, היו חפצים יקרים ומיוחדים.
מיוחד יותר מפל היה האסף הנדיר שלו – אסף

של פלי סעדה יקרתים:
קנקנים מפאָרים, קערות
יקרות-ערך, צלחות,
ספינים ומזלגות – כלם
עשויים מזהב טהור,
משפצים באבנים טובות,
חרוטים ומגלפים מעשה
אמן. היה זה אוצר יקר
מאד, וכל מי שזכה לראות
אותו לא שבע מלהסתפל
בו ולהתפעל ממנו.

לעשיר הזה הייתה בת, וכשבגרה הציגו לו שדוף
בשבילה. החתן שהציע לו היה עני מרוד, והוא שמע
בהתפעלות רבה על העשיר המפלג שעומד להיות
ה"שוער" שלו. במיוחד התעניין החתן במה ששמע על
אסף הפלים הנדיר והמפאָר שבבית העשיר.

השדוף קם והיה, ואף נקבע מועד לחתונה. העשיר
החליט שאם החתונה יערכו אצלו בבית בהשתתפות
מספר לא גדול של מזמנים, וזאת כדי שהחתן יוכל
להתרשם מן השלחן הערוך לתפארה ומהפלים
המרהיבים.

כשהגיעה החתונה והתחילו להגיש את המאכלים
לשלחן, עלה הרק בפיו של החתן. תמיד הוא היה רעב
כל-כך, חתיכת לחם פשוטה הייתה בשבילו דבר מיוחד,
והנה – נותנים לו מאכלים כל-כך טעימים
ומשביעים! מרב התלהבות מהאכל עצמו, החתן
בכלל לא הבחין באיזה מזלג הוא משתמש, ולא שם
לב אם הוא משפץ במרגליות או מעטר בצדפים

הערוך טעון נתיחה | איזו למראו בתפילה

לע"נ
יורם בן מרים כ"צ ז"ל

לע"נ
מרים בת רחל כ"צ ע"ה

לע"נ
דוד בן אסתר כ"צ ז"ל

מתלוננים על מה שלא הולך כמו שאנו רוצים, במקום להתבונן בכל מה שפן מצליח. עלינו לפקח עינינו ולראות כמה חסד וכמה טובה השם נותן לנו בכל רגע ורגע!

אחת שאלתי

גם אנחנו צריכים לזכור ולשים לב לכל הטובות שהשם עושה אתנו. לפעמים, מרב שאנחנו חושבים על דברים אחרים, אנחנו לא פנים לב לטובות שהשם עושה לנו. לא פעם

"אם כן, מדוע רשמתי את שמו של משה?", שאל המחנך, "הרי זה הפרטים שלך".
השיב הילד: "משה לחץ והפציר בי לקבל את הכסף, אז נאלצתי להסכים, אך התחכמתי ורשמתי את שמו של משה, שהרי זהו כספו, וממילא הוא הזוכה".
אך גם משה אינו מותר, "הודעתי ליעקב באפן ברור פי העשרה שקלים נתנו לו במתנה גמורה, ומבחינתי הם הפקר, ולכן הפרטים שלך לו, גם אם כתב על גביו את שמי!".

השנים ממשיכים להתעקש כל אחד על זכות חברו, והמנהל צופה ב"וכוח" הנדיר ביניהם, מבלבל ונגזש גם יחד, וכשדמעות חונקות את גרוננו, הוא מודיע לכל התלמידים: "גלף לפוסק הלכה, ונשאל את פיו - מי מבין השנים יקבל לידיו את הפרס?".

ובכן, פנו המנהל והתלמידים אל הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, כדי לקבל הכרעה בדין התורה המיוחד שלהם...

תשובה: פרטים ההגדרה שנקנה על ידי יעקב שיף למשה! שפן ההפקר של משה לא חל כלל, וממילא הממון נשאר ברשותו, וזאת על פי מה ששינינו במסכת פאה (פ"ו מ"א): "בית שמאי אומרים: 'הפקר לעניים הפקר' (כלומר אם הפקיר לעניים בלבד, ולא לעשירים, הרי שההפקר חל), ובית הלל אומרים: 'אינו הפקר עד שיפקר אף לעשירים כשמטה' (כשם שהפרות שגדלו בשנת השמטה הנם הפקר לפל, אף הפקר אינו נחשב להפקר עד שיפקיר לפל). ולהלכה נפסק בבית הלל (שו"ע חו"מ סימן רע"ג ס"ה).

וממילא, להפקר של משה אין תקף, כי לא הפקירו לפל. ומלבד זאת, יעקב כלל לא התפונן לזכות מן ההפקר, ולא היה חפץ לקבל מחברו את הכסף במתנה, אלא התחכם לקנות את הפרטים עבור חברו משה, ולכן הכסף נשאר ברשותו של משה, והפרטים שלך לו.

לסיכום: יש ליתן את הזכיה לתלמיד משה. (אגב, סוף הספור הזה, שהמנהל שפה התפעל מצדקות תלמידיו, רכש ש"ס מפאר נוסף על מנת להעניקו ליעקב, וכך זכו שני התלמידים הצדיקים בפרס הגדול!)

הכה ונשמע ספור מדהים ומרגש, שארע בסיומו של יריד מיוחד, שהתקיים באחד מבתי ספר התורניים בארצנו הקדושה:

ביריד השנתי הגדול של בית הספר, נערכה הגרלה עטורה בפרסים, כשהפרס הגדול היה ש"ס מפאר וגדול, בשוי ארבעת אלפים שקלים! ההשתתפות בהגרלה היתה פרוכה בקניית פרטים, בעלות סמלית של עשרה שקלים. הילדים רבם ככלם קנו פרטיסים, והמתינו בהתרגשות לעריכת ההגרלה.

היריד הגיע לסיומו, וההגרלה החלה. ידו של מנהל בית הספר הוציאה מהקלפי פתקים עם שמות הזוכים בפרסים השונים, עד שהגיע הרגע הגדול - מי יהיה הזוכה בש"ס היקר. נשלף פתק אחד, ונשימותיהם

של התלמידים נעתקו... "הזוכה המאשר הוא - - - משה ס."

עיני כל התלמידים הפנו אליו בהערצה, אף משום-מה התלמיד משה, לא התרגש כלל, ואף לא קם ממקומו לטול את הפרס.

כלם קראו לעברו: "משה! זכית! התקדם לבמה...". ומשה משיב: "אינני מוכן לטול את הפרס, מכיון שבכלל לא קניתי פרטים להגרלה".

תדהמה עברה באולם. המחנך נגש אל משה ושאל: "אם לא קניתי פרטים, כיצד מופיע שמך בהגרלה?"

"זהו ודאי חברי יעקב פ." - השיב משה - "הוא זה שקנה את הפרטים הזוכה, וככל הנראה רשם אותו על שמי. הוא הזוכה ולא אני!"

עד מהרה התבררה האמת, שרגשה מאד את כל הנוכחים.

המחנך פנה אל יעקב (שהנו ילד ממשפחה עניה), וברר האם אכן הוא זה שרשם את שמו של משה על פרטים ההגרלה. יעקב ענה בחיוב, "אני רשמתי את שמו".
"ומדוע עשית זאת?" שאל המחנך.

והילד השיב: "מפני שהכסף בו נרכש הפרטים, היה של משה, ולא שלי"... ולתדהמת הסובבים המשיך לספר: "לא היה לי כסף לקנות פרטים, ומשה התעקש לתת לי את העשרה שקלים שלו, כדי שאוכל לקנות פרטים ולהשתתף בהגרלה".

לע"נ
ניסים בן יצחק ז"ל

לע"נ
אשר (פליקס) בן סול ז"ל

לע"נ
אהובה בת חיה חיריה ע"ה